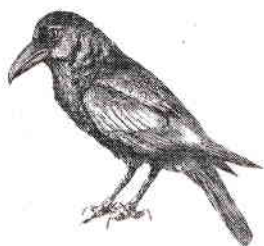

LBRIS | We know
books

RuNyX

GOTHIKANA

Traducere din limba engleză de
ADINA PINTEA

ACOLO UNDE A ÎNCEPUT TOTUL

· Vad

NIMIC NU E mai înfricoșător decât o bătrână oarbă, cu ochi albi ca laptele, care te înșfacă de braț, într-o noapte cu lună plină.

Odinioară, bătrâna Zelda fusese îngrijitoarea orfelinatului în care micul Vad trăia alături de ceilalți băieți. Chiar și după ce Zelda își pierduse vederea, administratorii îi îngăduiseră să rămână acolo. În opinia lui Vad, era o greșală, pentru că femeia știa lucruri pe care nu ar fi trebuit să le știe; lucruri despre băieții pe care nici măcar nu îi mai putea vedea. Cu o săptămână înainte să întâmple, bătrâna știuse că Reed avea să se înece în iaz. Știuse că Tor simțea că pielea îi arde pe dinăuntru, deși băiatul nu pomenise nimănui despre asta. Și, chiar dacă suna absurd, Zelda spusese că într-o bună zi Fury, cel mai bun prieten al lui Vad, avea să „mănânce flăcări”. Dar Fury se temea de foc.

Bătrâna Zelda era al naibii de înfricoșătoare, iar Vad o evita ori de câte ori putea.

Prin urmare, se speriasse îngrozitor când se trezise înșfăcat de braț în grădina cea mică, într-o seară, la petrecerea dată în cinstea aniversării unui băiat.

În fața băieților, mâna ei firavă și zbârcită îi prinse brațul subțire cu o forță surprinzătoare.

— Într-un castel unde nu calcă picior de om — acolo vei ajunge tu, băiete, spuse femeia, cu voce tremurătoare.

Chipul ei era împăienjenit de riduri. Se holba cu ochi albi la Vad.

Fury, care era lângă Vad, chicoti.

— De ce s-ar duce Vad la un castel, Zelda? Și unde-ar putea să-l găsească?

Majoritatea băieților care locuiau acolo erau săraci lipiți pământului.

— Va găsi multe lucruri în castelul acela, zise bătrâna Zelda. Ochi violeți. Vei găsi ochi violeți.

Ajax, un alt băiat de vârsta lui Vad, izbucni în hohote de râs.

— Ochi violeți? Zelda, nimeni nu are așa ceva; poate doar o ciudățenie a naturii.

— Poate o să găsească la castel și un om cu trei picioare, strigă un alt băiat, cu un hohot de râs ascuțit.

— Sau o fată cu coarne, adăugă un altul.

Vad se înroși ca racul. Avea șapte ani și era supărat că bătrâna Zelda îl pusese în situația asta, îndrugând cuvinte din cauza căror prietenii lui râdeau de el.

În toiul hohotelor pe seama lui, mâna Zeldei îi strânse și mai tare brațul.

— Să nu uiți, băiete! Vor fi mulți morți.

CÂȚIVA ANI MAI TÂRZIU

Corvina

NEGRU.

Negrul era absența culorii, străjerul umbrelor, abisul necunoscutului.

Se regăsea în părul ei, în hainele mamei ei, în cerul nemărginit care le înconjura.

Corvina iubea negrul.

Negrul stârnea teama copiilor din oraș: de la umbrele de sub paturile lor până la noaptea nesfârșită care îi învăluia ore în șir, cât timp dormeau. Părinții îi învățaseră să le fie puțin frică de întuneric. Tot ei îi învățaseră să se teamă de mama Corvinei — femeia ciudată, cu ochi stranii, care trăia la marginea orașului, aproape de pădure. Unii șopteau că e o vrăjitoare care practică magia neagră. Alții spuneau că e o ciudată.

Micuța Corvina auzise toate zvonurile, dar știa că nu sunt adevărate. Mama ei nu era nici vrăjitoare, nici o ciudată. Mama ei era mama ei. Pur și simplu nu-i plăceau oamenii.

Nici Corvinei nu-i plăceau, dar, la drept vorbind, majoritatea celor din oraș nu erau foarte simpatici.

Cu o zi în urmă, văzuse o fetiță de vârsta ei aruncând cu pietricele într-un corb care căuta crenguțe pentru cuibul său. Corvina știa asta pentru că îl cunoștea pe corb. Nu erau mulți corbi și ciori în pădurea de acolo, dar cei care nu plecaseră o cunoșteau și pe ea, și pe mama ei. Și nu era nicio vrăjitorie la mijloc.

De când se știa fetița, mama ei o dusesese în fiecare dimineață într-o poiană, la câteva minute distanță de coliba lor, ca să hrănească ciorile. Într-una dintre zilele ei bune, când vorbea, mama ei îi spusese că aceste păsări sunt creaturi inteligente, loiale spiritelor strămoșilor, și că păsările acelea le veghează din cer, ziua, la fel cum stelele le veghează noaptea.

Și Corvina, și mama ei aveau nevoie de protectori.

Mama ei nu vorbea mult; în schimb, auzea voci care îi spuneau felurite lucruri. Îi spuneau să nu le mai vorbească oamenilor; să o lase pe fetița ei să învețe acasă, după un incident de la școală, să o țină departe de toată lumea. Mama ei o sfătuia să nu se îndepărteze, fiindcă risca să fie răpită. Când se duceau în oraș, Corvina nu trebuia se îndepărteze de ea; altfel, avea să o ia de lângă femeie. Și nici nu putea vorbi cu nimeni; altfel, risca să fie răpită.

Corvina nu voia să plece.

Își iubea mama. Mama ei, care mirosea a salvie, a iarbă proaspătă și a tămâie. Mama ei, care cultiva legume și-i gătea mâncăruri gustoase. Mama ei, care o ducea pe Corvina în oraș o dată pe lună, deși fata ura locul acela, așa încât Corvina să-și aleagă de la biblioteca publică orice carte dorea. De cele mai multe ori, mama ei nu vorbea deloc, decât dacă făcea

lecții cu Corvina sau conversa în șoaptă cu vocile din mintea ei. Nici fata nu vorbea mult. Dar știa că este iubită. Așa era mama ei.

Acum amândouă se îndreptau spre poiană. Cu pași mici, Corvina își însoțea mama sub cerul luminat de lună — o Lună Albastră. Era un fenomen rar, care apărea o dată la câțiva ani. Corvina se născuse sub razele unei Luni Albastre. Fetita zâmbea. Pentru prima oară după mult timp, mama ei era fericită, iar asta o făcea și pe ea fericită. Ducând lumânările și bețișoarele parfumate pe care le făcea mama ei, ducând cărțile de Tarot în care mama ei o învăța să citească, și cristalele pe care urmau să le reîncarce, Corvina, în vârstă de zece ani, privea în jur, prin întuneric, și se simțea ca acasă.

Dacă mama ei era o ciudată, atunci poate că și ea era la fel. La urma urmei, uneori și Corvina auzea voci.

CAPITOLUL 1

Corvina

CORVINA NU AUZISE niciodată de Universitatea Verenmore. E adevărat că, dată fiind educația de care avusese parte, multe lucruri obișnuite nu ajunseseră la urechile fetei, însă nici alții nu auziseră de această universitate.

Ținând în mână scrisoarea pe care o primise cu câteva săptămâni în urmă — o scrisoare scrisă cu cerneală, pe hârtie groasă, maronie, care mirosea așa cum miroso cărțile vechi și îndrăgite —, reciti rândurile.

Stimată domnișoară Clemm,

Universitatea Verenmore are plăcerea de a vă prezenta o ofertă de admitere. De peste un secol, invităm studenți care provin din medii deosebite să urmeze cursurile prestigioasei noastre unități de învățământ. Ne-ați fost recomandată de către Institutul de Psihiatrie Morning Star¹.

¹ În traducere, *luceafărul de dimineață*.

Dorim să vă oferim o bursă completă pentru programul de licență Verencore. Diploma pe care o veți obține vă va oferi acces la cercuri selecte și vă va deschide multe uși. Având în vedere rezultatele dumneavoastră școlare și experiența personală, considerăm că vă veți integra foarte bine în instituția noastră.

Deși înțelegem că treceți printr-o perioadă dificilă, trebuie să luați o decizie. Dacă doriți informații suplimentare, vă rugăm să consultați documentul care însoțește această scrisoare. În cazul în care nu primim niciun răspuns din partea dumneavoastră în termen de 60 de zile, vă anunțăm, cu regret, că vom anula oferta.

Sperăm să primim în curând vești de la dumneavoastră.

Cu respect,

Kaylin Cross,

Specialist în recrutare,

Universitatea Verencore

Corvina nu mai primise niciodată o scrisoare, darămite una atât de bizară.

Și era, într-adevăr, foarte bizară.

Fata avea douăzeci și unu de ani, fusese educată acasă și izolată de restul lumii toată viața ei. Ce motive avea o universitate să se intereseze de o studentă care trecuse de ceva vreme de vârsta la care tinerii încep primul an de facultate și care nu avusese deloc parte de o educație convențională? Pe deasupra, cine mai trimite în ziua de azi scrisori scrise de mână?

Era ciudat că nimeni nu auzise despre această universitate. Corvina încercase să afle informații: îl întrebase pe medicul-șef al institutului, folosise computerul bibliotecii publice

din orașul ei, dar nimeni nu știa nimic despre școala asta. Verenmore era doar un punct pe hartă. Exista un orașel cu același nume, ascuns într-o vale de la poalele Muntelui Verenmore. Atât.

Școala se afla pe Muntele Verenmore, într-un loc în care de obicei accesul oamenilor era interzis. Știa asta pentru că șoferul ei de taxi — un bărbat foarte amabil, pe nume Larry — i-o spusese cu câteva clipe în urmă, în timp ce se îndreptau cu mașina spre munte:

— Nu mulți se duc la castel.

Larry turuia mai departe, în vreme ce mașina mică și neagră înainta pe șoseaua îngustă și sinuoasă. Imediat ce coborâse din tren, Corvina îl găsisese pe Larry chiar în fața gării. Călătorise cu două trenuri, unul din Ashburn și al doilea din Tenebrae. Petrecuse peste douăsprezece ore pe drum ca să ajungă în Verenmore. Larry rămăsese surprins când fata îi spusese încotro se îndreaptă. Înainte să pornească motorul, bărbatul spusese o rugăciune scurtă.

— Și de ce nu se duc acolo? îl întrebă Corvina.

Privea cum orașelul se pierdea treptat în depărtare, acoperit de vegetația abundentă.

Nu era obișnuită să poarte conversații, dar trebuia să afle cât mai multe despre universitatea la care acceptase să meargă. În orice caz, nu avea nimic mai bun de făcut.

Să trăiască în căsuța în care crescuse, să facă bijuterii și lumânări și să le ghicească oamenilor în Tarot, ca să câștige bani, devenise monoton, mai ales că toată lumea din oraș, cu excepția bătrânului bibliotecar, o trata cu suspiciune. Scrisoarea de la Verenmore venise ca un semn din partea Universului, iar mama ei o sfătuisese mereu să nu ignore

niciodată semnele. Corvina își dorise dintotdeauna să meargă la școală ca să deprindă abilități de socializare, să studieze alături de alți copii și să învețe mai multe despre oameni. Ar fi întors o pagină nouă, pe care putea să scrie orice, oricum dorea. Dorința fetei era contradictorie, având în vedere că ea era o singuratică, însă îi plăcea să observe. De fiecare dată când avea ocazia, îi cerceta îndeaproape pe ceilalți.

Șoferul ridică din umeri. Purta o geacă subțire, bej.

— Habar n-am. Poa' să fie din cauza zvonurilor despre locul ăla. Se spune că e un castel bântuit.

Corvina pufni a dispreț. Se îndoia că era așa. Știa din experiență: cu timpul, locurile și lucrurile vechi ajung mai mereu să fie considerate bântuite. Cu toate acestea, nu voia să respingă din start ce-i spusese omul.

— Și chiar e bântuit? îl întrebă.

Curiozitatea îi dădea târcoale. Voia să afle mai multe despre universitatea aceea misterioasă.

Șoferul îi aruncă o privire în oglinda retrovizoare, apoi se concentră din nou la drum.

— Vrei să rămâi la castel sau ai venit doar în vizită, domnișoară?

— O să rămân la castel.

Fata coborî ochii spre scrisoarea pe care o ținea în mână. O puse în geanta din piele maro, care aparținuse bunicii ei. Geanta fusese un dar din partea bunicii fetei.

Panta era din ce în ce mai abruptă, așa că șoferul își îndreptă toată atenția asupra șoselei.

— Atunci, te-aș sfătui să fii cu ochii-n patru! Nuș dacă e bântuit, dar ceva nu-i a bună cu locul ăla.

Tăcerea se așternu pentru câteva minute. Corvina coborî geamul din dreptul ei, fascinată de frumusețea naturală,

încredibilă a muntelui. Așa peisaj nu mai văzuse până acum. În această perioadă a anului, pădurile de unde venea ea erau mai galbene, iar aerul — mai umed.

Aerul rece și uscat biciuia șuvițele de păr întunecat care scăpaseră din coada ei împletită. Corvina își desfăta privirea cu peisajul vast, de un verde intens și întunecat, care se întindea sub ochii ei. De aici, orașelul semăna cu o poieniță în mijlocul unui desiș. Mirosul proaspăt al vegetației se strecura prin geamul deschis. Cerul părea o reflexie palidă și încețoșată.

Până adineaori, muzica de la radio se auzise în surdină, însă acum, pe măsură ce urcau, se auzea cu intermitențe. Corvina se uită la tabloul de bord. Șoferul oftă și zise:

— Așa-i de fiecare dată: semnalul îi mai slab aici, sus.

Corvina se încruntă.

— Și atunci, cum reușește universitatea să comunice cu restul lumii?

Șoferul ridică din umeri.

— De obicei, trimit un băiat în oraș, ca să pună scrisori la poștă, să folosească internetul și așa mai departe.

— Și ăsta e singurul drum spre și dinspre munte?

În mod normal, fata era mult mai tăcută. Nu știa dacă asta se explica prin firea ei taciturnă sau dacă muțenia era un efect al faptului că atâta amar de vreme nu avusese cu cine să schimbe o vorbă. Dat fiind că trăise singură, ca o proscrisă, la marginea orașelului Skarsdale, câteodată treceau zile întregi fără să-și audă propria voce.

— Da.

Șoferul dădu aprobator din cap, luând o curbă strânsă.

Ca să nu alunece, Corvina se agăță de mânerul portierei. Prima dată când urcase într-o mașină, claustrofobia